

JÓ PÁSZTOR

A JÓPÁSZTOR KÖZHASZNÚ ALAPÍTVÁNY LAPJA • 2004. JÚNIUS • 1. SZÁM

„Jó Pásztor, Jézus, Rád vár a nyáj...”

Gyerekkorom egyik kedves éneke kezdődik így. Nem véletlen, hogy ebben az első, bemutatkozó számban közlöm is az éneket. Amikor elhatároztam, hogy egy alapítványt létesítek konkrét missziós célok elérése érdekében, egyre csak a Jó Pásztor igék jártak a fejemben, különösen is Jézus szavai: „Én vagyok a Jó Pásztor” – János evangéliumából –, meg a 23. zsoltár, és persze Ezékiel könyvének 34. része. Aztán eszembe jutott ez a kis ének. Nem tudtam szabadulni tőle. Nagy fiam – mint sok hasonló korú fiatalember, a mobil telefonok barátja – megkérdezte, hogy mit dúdolgatok. Elmondtam neki az ének szövegét, azután eljátszottam a zongorán. Csinált nekem egy új csengőhangot. A telefonomon jó egy évig ez a dallam szólalt meg, ha valaki hívott - és én mindig azon töprengtem, hogy vajon mikor látogat meg bennünket a Jó Pásztor, bennünket, magyar baptistákat, békét, gyógyulást, szabadulást hozva.

Azután elkövetkezett 2004. Lelkipásztorok és gyülekezetek kerestek meg, hogy vállaljam a jelöltséget a választásokon. Aki négy évig már szolgált mint szövetségi elnök a Baptista Egyházban, az nem könnyen vehető rá erre. Hónapokig vajúdtam, hol így, hol úgy láttam helyesnek a dolgot. Végül úgy döntöttem, hogy a jelöltséget elvállalom. Nem tudtam, hogy Isten mit akar, de azt igen, hogy sokan csalódnának bennem, ha meghátrálnék.

Természetesen mindent meg szoktunk beszélni gyermekeinkkel, ezt is megbeszéljük. Angéla és Csaba (ikrek, 18 évesek) nagy megértéssel és segítőkészen viszonyult a kérdéshez, feleségem, Mária ugyanúgy (ezt teszi 36 éve), és ami egyáltalán nem természetes, a pesterzsébeti gyülekezet is. Csaba (aki azt szereti, ha „Csabi”-nak

szólítom) lecserélte a telefonom csengőhangját egy másik csodálatos énekre: „Vezess Jézusunk, véled indulunk...”

N. L. Zinzendorf (1700–1760), a hernhuti közösség alapítója, a világmisszió egyik kiemelkedő alakja, több mint 2000 ének írója, ebben az énekben egy teljes életet átfogó kérést fogalmaz meg Vargha Gyuláné ihletett fordításában:

*Vezess Jézusunk,
S véled indulunk!
Küzdelemre hív az élet,
Hadd kövessünk benne téged;
Fogjad a kezünk,
Míg megérkezünk!*

*Adj erős szívet,
Hogy legyünk hívek!
És ha terhet kell viselniük,
Panaszt mégsem ejt a nyelvünk;
Rögös bár utunk,
Hozzád így jutunk!*

*Sebzett szívünk majd
Mikor felsóhajt,
Vagy ha másért bánat éget:
Adj türelmet, békességet,
Reménnyel teli
Rád tekinteni!*

*Kísérd lépteink
Éltünk végéig!
És ha roskadozva járunk,
Benned támaszt hadd találjunk,
Míg elfogy az út,
S mennybe nyitsz kaput!*

Nos, az én telefonom – ha nem veszem föl – végigmuzsikálja a teljes első verset. Amolyan hitvallásszerű könyörgéssé lett hát családunkban: „Vezess Jézusunk, Véled indulunk!”

Az Úr másodszer is megengedte, hogy a választás úgy alakuljon, ahogy alakult,

de jó előre gondoskodott arról, hogy mit kell tennem. 2002 nyarán indított arra, hogy tegyek alapítványt missziós célokért. Megtettem. Létrehoztam a Jó Pásztor Alapítványt. A Pest Megyei Bíróság közhasznúnak minősítette a célkitűzéseket és a bejegyzés 2002. szeptember 1-jén jogerőre emelkedett.

Az az alapvető célunk, hogy egyházunkban az utóbbi években különösen kiéleződött ellentétek megoldásában segítsünk. Ehhez a munkához nélkülözhetetlen a Jó Pásztor lelkülete, alázata, de megalakulás nélküli határozottsága is.

Lapunkat, melynek első számát tartja kezében most a Kedves Olvasó, azért nem jelentettük meg a választás előtt, mert – mint számos más fontos és jó szándékú kezdeményezést – ezt is amolyan „kampány-fogásnak” minősítették volna néhányan.

Amikor a lelked mélyén élő szelíd bárányt sikerül összebékéltetned az ott tomboló vad oroszlánnal, akkor képessé leszel arra, hogy elfogadd és valóban megszeresd önmagad. Csak így válhatsz a megbocsátás gyógyító eszközévé.

(Simon András)

A Választó Közgyűlés után – amely számos tekintetben „rendhagyó” volt: – csak arra utalok, hogy pl. nem került sor az elnökségi beszámoló megvitatására és elfogadására, ennek ellenére megtörtént a választás; nem volt megnyitó istentisztelet, nem volt lelkipásztor-értekezlet; és egyetlen napba szorították be a rendezők az emberemlékezet óta mindig kétnapos alkalmat –, nos, a Közgyűlés után számos lelkipásztor és gyülekezetvezető kért arra, hogy szakadjunk ki az egyházból és alakítsuk meg a Független Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetségét. Ez a gondolat az elmúlt néhány évben többször fölmerült, elsősorban egyházunk missziós vezetésének egyoldalúsága miatt, az ifjúsági konferenciákon tapasztalt tanítások, stílus és magatartás, tv- és rádióműsorok miatt. A Közgyűlés „rendellenessége” csak amolyan utolsó csepp volt a pohárban.

„Talk, talk, talk, better than war, war, war!” – mondja az angol közmondás, azaz „a beszéd, a tárgyalás, a kommunikáció jobb, mint a háború”. Ha azonban kommunikációra alig van mód az egyházon belül, szép lassan a háború felé sodródunk. A háborúban pedig csak halottak „születnek”. Aligha lehet ez a cél. Alapítványunk azért dolgozik, hogy – ha még lehet – megelőzze a háborút, azért, hogy – ha lehet – megmaradjon egyházunk egysége. Ehhez egyetlen Út vezet, Jézus, a Jó Pásztor.

Ha a bárányok „tűlbégetik” a pásztor, ha az Ő hangja már nem hallatszik, nagy baj van. Akkor is, ha a bárányok ugyan úton-útfélen Rá hivatkoznak, de már rég maguk igyekeznek „pásztorolni” magukat, ha nincs pásztoruk. Az pedig egyenesen nevetséges, ha néhány barika úgy dönt, hogy mostantól ők lesznek a „pásztorok”. A kisbárányok gondozásra, nevelésre szorulnak, épp úgy mint gyermekeink és fiataljaink a gyülekezetekben. Alig van kétségbeesettebb állapot, mint a pásztor nélküli nyáj helyzete.

Létkérdés a Jó Pásztorra figyelő bárányok kommunikációja is. Ehhez is szeretnénk segítséget adni. Kérjük hát mindazokat, akik eddig nem találtak módot jó szándékú, építő véleményük publikálására (talán azért, mert mertek valamit kritizálni), írják meg lapunknak gondolataikat, tapasztalatukat. Igyekszünk helyet biztosítani minden tisztességes, becsületes, biblikus, építő szándékú nézetnek akkor is, ha kritikus, vagy éppen leleplező, abban a reményben

és azzal a céllal, hogy rendezzük sorainkat, és ne egy szervezett, agresszív, önmagát többségként megjeleníteni képes kisebbség uralja a valóságos többséget, tartsa kézben a baptista sajtót, szerkessze a rádió- és tv-műsorokat, hanem szóhoz jusson közösségünk másik fele is, amely eddig hallgatásra volt ítélve.

A „JÓ PÁSZTOR” egyelőre 2500 példányban jelenik meg. Munkatársaink mindent ingyen, szeretetből végeznek. Reméljük, hogy – támogatóink jóvoltából – hatékony missziómunkát végezhetünk a következőkben.

A Jó Pásztor hathatós és azonnali közbeavatkozásáért kell esedeznünk, hisz csak Ő segíthet. Lapunk szeretné fölírni az apátiába zuhant, a Sátán által kialakított helyzetet megváltoztathatatlan „sorscspásznak” tekintő testvéreket, gyülekezeteket, lelkipásztorokat és gyülekezeti munkásokat. Alapítványunk lapja, a JÓ PÁSZTOR

és egyéb tevékenységünk, programunk, konferenciáink nem irányulnak senki ellen, de minden biblikus eszközzel küzdeni fogunk közösségünk hitbeli és erkölcsi tisztaságáért, megújulásáért, egységéért. Mindent megteszünk azért, hogy senki ne legyen megtévesztő üres beszéd áldozata közülünk (Ef 5:6). Nem kívánunk részt venni a sötétség haszontalan cselekedeteiben, hanem – az apostol tanácsa szerint – igyekezni fogunk azok leleplezésére (Ef 5:4).

A bevezetőben említett – és lapunkban közölt kedves ének sorait idézve várjuk a Jó Pásztor áldását, erejét és azt, hogy végre békés, jó legelőkre, kies mezőkre, élő vizekre terelje közösségünk szenvedő, széledőfélben levő, el-eltévedező, olykor éhes, szomjas bárányait, az ő nyáját, mindnyájunkat.

*Almás Mihály
pesterzsébeti lelkipásztor,
a JPA alapítója*

WILLIAM CAREY

Az 1700-as években Angliában egy tizenéves fiú fölmászott egy magas fára, aminek a csúcán a vékony gallyak között volt egy madárfészek. Természetesen a fészket akarta leszedni. Lezuhant. Aztán újra. Harmadszor úgy esett, hogy eltört a lába. Pár héttel később – még bekötött lábbal – otthon hagyta édesanyja. Ráparancsolt, ne hogy ki merjen menni a házból. Amikor aztán hazaért, a fiú kipirult arccal dicsekedett – kezében a fészkekkel: „mégis sikerült!”... „Ha elkezdek valamit, azt minden áron befejezem.” A fiút William Carey-nek hívták – ahogy magyarul szokták mondani: Kéri Vilmosnak.

20 évvel később – immár a Jó Pásztor irányítása alatt – egy baptista gyülekezet lelkipásztorja volt, meg tanító és persze cipész. Lakásában a cipészszerszámok mellett fő helyen volt a Biblia, de ott volt Cook-kapitány híres könyve, szótárak és térképek társaságában.

Álmos gyülekezete volt. 1792. május 31-én Nottinghamben Ézs 54:2 alapján arról prédikált, hogy Isten nagy dolgokat vár tőlünk. Az igében ez áll: „Szélesítsd ki sátorodat!” Tőle származik a mondás: „Várjatok nagy dolgokat Istentől és készüljétek nagy dolgokra Istenért!” A lelkes prédikációt hallgatva az emberek nem hatódtak meg, nem sírtak, hanem mint máskor, indultak haza.

Carey odarohant egyik barátjához és így könyörgött neki: „Ne engedd, hogy elmenjenek, hívd vissza őket!” – És azon a napon megalakult a Külmisziós Társaság, amelynek első misszionárusa maga Carey lett.

Pál apostolnak egyszer egy látomása volt (ApCs 16) Troászban. Egy macedón férfi hívta... Ázsiából Európába. Carey az alvó Európából az ébredő Ázsiába, konkrétan Indiába indult Jézus hívására. Ekkor 33 éves volt. Jézusi kor. 40 évet dolgozott Indiában. (Most nem térek ki arra, hogy az általa alapított baptista nyomda készítette el a magyar Kőrösi Csoma Sándor tibeti–angol szótárát, pedig érdekes téma!) Indiában gyárat alapított, megtanult 12 nyelvet, fölépített egy missziói központot, lefordította a Bibliát, könyveket írt, szótárakat szerkesztett, doktor és egyetemi tanár lett, India első misszionáriusa. Ez mind misszió! Nem beszélt róla, hanem csinálta.

40 évvel később egy fiatal tanár érkezett Indiába a missziótársaságtól. Meglátogatta a 73 éves Carey-t. Másodszor járt nála, amikor a fehér kabátos kis ember a távozó „utódot” visszahívta. „Duff öcsém!” – mondta – „Ha elmentem, egy szót se többet dr. Carey-ről, csak dr. Carey nagy Megváltójáról!”

Ő képes megváltoztatni

Hiszek az ima és a személyes bizonyágtétel erejében. Hiszek benne, hogy Isten mindannyiunkat ugyanúgy szeret, és akarja, hogy ezt felismerjük. Hiszem, hogy Jézus áldozatát elfogadva BÁRKI személyes, élő kapcsolatba kerülhet Vele. Hiszek benne, hogy Ő képes megváltoztatni az életemet (akármilyen hosszú ideig is életem nélküle), átförmálni a jellememet, megszabadítani a bűneimtől, rossz szokásaimtól, megköötöttségeimtől. És hiszem, hogy nélküle már nem érdemes élni, Vele viszont csodálatos.

Súlyos mondatok. De én hiszek mindebben, mert megtapasztaltam. Láttam a bővebb család életét, majd a nagyszüleimnél végbement változást. Furcsa volt, nem érttem. 60–70 évesen „hirtelen” másképp gondolkodni a világról, az életről, az erkölcsről?! Új szokások, új barátok, új lelkiület, új hozzáállás a dolgokhoz?! Miért? Mi történt velük? Ez csak a „kor” miatt volna? Eddig is nagyon szerettük őket, de nem lehetett nem észrevenni, hogy még „jobbak” és szeretetreméltóbbak lettek: „lágyabbak”, figyelmesebbek, elfogadóbbak, önzetlenebbek: TUDNAK SZERETNI. Ezt már „megszoktuk”, önző unokamódon valahogy „el is vártuk”, de valahogyan TÖBB volt. Csak adtak, adtak önzetlenül: szeretetet, jó szót, figyelmet, tanácsot, ölelést, simogatást, támogatást. Akkor is, amikor egyáltalán nem érdemeltük... Mi a titok? Ugyanakkor egy kicsit idegenek is lettek... Van valami, amit ők tudnak – de én nem, amiben hisznek – és én nem, amihez mérik az életüket – miközben én a magam eszére, ill. az engem körülvevő világra próbálok támaszkodni. Ma már tudom, hogy ez az „idegenség” a szentség, az Istennek való elkülönítettség. Máshogy reagálnak adott élethelyzetekben, nem a közvélemény vagy a saját érdekeik szerint ítélnék meg dolgokat, énekelnek, imádkoznak, nem gyűlölnék, nem káromkodnak, nem hamiskodnak (bár ez korábban sem volt jellemző). Szóval „valami” történt. Először Papával, aki majdnem 50 évnyi „saját útján járás” után visszatért Istenhez. Őszintén beszélünk erről, csak éppen nem értettük. Imaházba járt – hát mi is elmentünk vele. Soha nem kényszerből. Fél-tettük, és aztán láttuk, hogy nincs mitől. Sőt. Elfogadtuk a hitét, csak még mindig nem éreztük, hogy ehhez nekünk is bármi „közünk” lenne. De aztán a Nagyiban is elkezdődött valami. Nem mindent láttunk a küzdelmeiből, de azt tudtuk, hogy ő csak meggyőződésből tesz bármit is. Vagy szeretetből. Mama hitre jutása és hitben járása, új élete annyira hiteles és szemérmesen őszinte volt, hogy tulajdonképpen akaratlanul is válaszút elé kerültem: lehetséges-e, hogy ez csak az ő életükre igaz? Megtehetem, hogy én nem veszek tudomást Istenről? Hisz mindeközben csendes bizonyossággá vált bennem, hogy Ő van. Nagyszüleim megváltozott életén keresztül közelről láthattam, milyen Istennel élni, Istennel járni. Az ő megélt hitük alapján döbentem rá, hogy Isten VAN, létezik, és lehetünk Vele napi kapcsolatban. Hogy szól hozzánk, hogy vezet minket, hogy szeret minket. És nem csak akkor, ha mi is szeretjük Őt (ez olyan „emberi” viszonyulás), hanem már akkor is szeretett, amikor még nem is tudtunk róla. Sőt akkor is, ha tudtunk róla, de elfordultunk, vagy nem akartunk ezzel foglalkozni. Szeret – feltétel nélkül és változtathatatlanul. Szilárdan. Felelősen, következetesen. Mert Ő a szeretet.

Hogy ezt megértsem, és MEGTAPASZTALJAM, idő kellett. De Ő türelmesen várt, nagyszüleim és rokonaim pedig kitaróan imádkoztak. Tudom, mert egyszer kihallgattam őket... Akkor már kezdtük megszokni, hogy Mamáék a napot áhitattal kezdik és végzik, de nem nagyon tudtuk, mi is ez valójában. Olyan intimnek tűnt. Mintha valakivel valóban találkoztak volna olyankor. (Ma már a mindennapok egyik leg-

nagyobb áldása az, amikor velük „áhitatok”, amikor együtt lehetünk Isten előtt. Ez a legmélyebb közösség.) De mivel ez hosszú időn keresztül nap mint nap megismétlődött, nagyon kíváncsi voltam, mi is történik – az ilyenkor, valahogy más hangulatú – szobában.

Tudtam, hogy nem titok, de úgy éreztem, a jelenlétem zavaró lenne. Így hát közel kerültem az ajtóhoz... Épp Papa imádkozott. Pont értünk. Felfoghatatlan volt, de világosan éreztem, hogy most valami csodálatos történik. Magasztos, kicsit borzongató. Az én tapasztalt, erős, rettenthetetlen nagypapám ki előtt térdel? Kihez könyörög? Kinek tárja fel úgy a szívét, kéréseit-kérdéseit, mint mi nekik, a felnőtteknek? Még nem értettem, de így megéreztem, mit fejez ki a „Mennyei Atyánk”, az „Uram”. Van valaki, hatalmas és gyöngéden szerető, akihez képest az én nagyszüleim is kicsik, esendők. Akire ráutaltak. És akinek ez kedves, aki örül az odafordulásnak, mert ők fontosak neki. És később megértettem, hogy én is fontos vagyok neki. És a húgom is, Édesapám is, az Őt nem ismerő vagy tagadó rokonaink is. A barátaim, munkatársaim is. Anyukám is fontos volt. TE IS FONTOS VAGY...

Ez a bizonyágtétel nem úgy kezdődött, hogy „nem hívó családban nevelkedtem”. Mert én akkor úgy éreztem, hogy ez egy „normális” család, én meg egy „normális” fiatal lány vagyok, aki alapvetően jó, bár nem mindig szeretetreméltó. Azt hittem, a dolgok „járnak” nekem, nem adtam érte hálát senkinek. Nem kerestem Istent, mert sokáig nem is tudtam róla.

Nem volt téma a mindennapokban, nem éreztem, hogy hiányozna valami az életemből. Pedig hiányzott, csak nem tudtam, merre keressek... De Ő megtalált. Megváltott, megmentett. Mert visszatekintve már nem „normális”, jó stb. huszoneves lánynak látom akkori magamat, hanem rá kellett jönnöm, hogy szörnyű dolgokban éltem. Folyamatosan hazudtam minden különösebb lelkiismeret-furdalás nélkül. A lopást egyszerűen nem éreztem bűnnek. Az iskolában puskáztam, csaltam, sőt... Önző voltam. Sokszor szeretetlen és hálátlan. A párkapcsolatokról most hadd ne beszéljek... Ezeket Isten mind rám terhelte. Mikor már BIZTOSAN TUDTAM, hogy Ő van, rá kellett döbennem, hogy én viszont nem tartozom hozzá. És hogy méltatlan vagyok a szeretetére. És hogy semmi garancia nincs rá, hogy ettől a tudástól más lesz az életem. Hogyan tudnék megtisztulni? Vagy ha ez valahogy lehetséges is, utána tiszta maradni?! Neki tetszően élni? Hiszen tele vagyok vágyakkal, rossz szokásokkal-tulajdonságokkal. Honnan tudom majd, mi „fér bele” a hívő életbe, és mivel kell szakítanom? Önmagam leszek-e egyáltalán? Ez az időszak hosszú hónapokig tartott. Isten mindezeket kimunkálta.

Sok mindenre választ kaptam a Bibliából, de ehhez kellett, hogy halljam/olvassam az Igét, hogy járjak imaházba, hogy kapcsolatom legyen hívőkkel, hogy keressem az Ő akaratát. Felfoghatatlan, hogy az én ÖSSZES bűnöm eltörléséhez elég volt Jézus kereszthalála – de imádkoztam érte, hogy Isten megértesse ezt velem. Hogy ő értem is szenvedett, és Isten ezért tisztának lát, bármit is tettem. És hogy új szívet kaptam, új ember lettem benne, új teremtés.

Az embermivoltomból fakadó rossz ellen pedig HARCOLNOM kell, nap mint nap. És hogy bármilyen erős is a kísértés, Ő erőt ad ehhez a harchoz, és végül MINDIG győzelmet.

Ezt jelenti Jézus szabadítása az életemben.

Ezért hiszek az ima és a személyes bizonyágtétel erejében. Abban, hogy Isten minden embert ugyanúgy szeret, és akarja, hogy ezt felismerjük.

És hogy úgy kell élnem, hogy azzal másokat is Hozzá segítsek.

Hogy lássák (mint ahogy először én is más emberek életén keresztül láttam): nélküle nem érdemes élni, Vele viszont csodálatos!

Seidler Zsófia

FELHÍVÁS

Szeretettel hívjuk és várjuk mindazokat a testvéreket szerte az országból,
akik alapítványunk célkitűzéseivel egyetértenek
a **JÓ PÁSZTOR BARÁTI KÖR** alakuló konferenciájára,
amelyet a pesterzsébeti baptista imaházban tartunk
(XX., Ady E. u. 58.)

2004. június 19-én
szombaton délelőtt 10-től délután 5 óráig.

Hívjuk a fiatalokat és az időseket, nőket és férfiakat.
Hívjuk a lelkipásztorokat, lelkipásztornékat, gyülekezetvezetőket, presbitereket, diakónusokat, elöljárókat
és minden gyülekezeti munkást.

A **JÓ PÁSZTOR BARÁTI KÖR TAGJAI LEHETNEK** a Biblia tanítása iránt feltétel nélkül elkötelezett,
a baptista értékeket megőrizni kész, evangéliumi megújulásért imádkozó és fáradozó, gyermekeink és ifjúságunk
Jézushoz vezetését elsődleges feladatuknak tekintő testvérek, akik készek imádkozni és dolgozni mindezért
Jézusnak, a Jó Pásztornak a fősege alatt.

A konferencia közös énekléssel és imaáhitattal kezdődik, majd a Jó Pásztor igékről hallhatunk tanítást.
Alapítványunk vezetői és munkatársai részletesen ismertetik közeli és távolabbi terveinket.

A közös ebéd után csoportokban beszéljük meg tennivalóinkat.
Minden építő gondolatot, ötletet szívesen veszünk, különösen a tervezett
gyermek- és ifjúsági konferenciák vonatkozásában.

Részvételi díj 500,- Ft, amely magában foglalja az egyszerű ebédet is.
Regisztráció 9 órától.

Bibliát és jegyzetfüzetet mindenki hozzon magával!

Néhány szó a **JÓ PÁSZTOR** emblémájáról

Két hete fölhív-
tam Simon And-
rást, és elmond-
tam neki, hogy
egy emblémát

szeretnék rendelni tőle. Kedves és készsé-
ges volt, mint mindig. Amikor megtudta,
hogy a téma a Jó Pásztor, alaposan elgon-
dolkodott, majd megtörve a telefon-csen-
det, arról kezdett beszélni, hogy talán az
lenne szerencsés, ha Jézus az ölében tar-
tana egy kisbárányt, majd megkérdezte,
hogy én mit gondolok.

Nem jó, ha beleszólunk a művészek
dolgába – mondtam –, de azért hozzátet-
tem, egy-két bárányka talán jó lenne a
pásztor körül is.

Nos, készült néhány változat, amelyek
közül emblémaként az egy báránykás vál-
tozatot fogadta el a kuratórium, azonban
itt most bemutatjuk a másik változatot is.

Valamit a művészről:

Egy kedves, kissé szürkülő szakállú, vi-
dám, humoros, hívő ember.

Sajátos műfaja az egyvonalas grafika,
amelynek lényege, hogy nem veszi föl a
tollat, ceruzát a papírról, amíg el nem ké-
szül az egyszerű, de annál megkapóbb
kép, amelynek nagyszerűsége épp az egy-
szerűség, ahogy egyik barátja fogalma-
zott: nála „az egyszerűség nem cél, hanem
eredmény”.

Persze nem csak egyvonalas grafikákat
készít, és nem csak rajzol, ír is. Eddig négy
csodálatos könyve jelent meg, tele igaz és
értékes gondolatokkal, versekkel, és per-
sze szebbnél szebb rajzokkal, illusztrá-
ciókkal. És végül hadd álljon itt egy röpke
köszönőlevél!

Kedves András!

*A Jó Pásztor nevében – és persze az alapít-
vány nevében is – hálásan köszönjük, hogy is-
merve szegénységünket, az üzleti ár töredéké-
ért elkészítetted emblémánkat és hozzájárul-
tál képeid jelképes ellenértékért történő közlé-
séhez lapunkban.*

*Azért imádkozunk, hogy nyugodjék Raj-
tad, kedves Családodon továbbra is a Jó
Pásztor áldó kegyelmé!*

Budapest, 2004. május 8.

*Baráti üdvözlettel:
Almási Mihály*

**Akiket érdekel Simon András művésze-
te, hívjanak bennünket a 06-30/9787-
331-es telefonszámon, szívesen adunk
további információt.**

Kedves Olvasó!

A következőkben közöljük alapítványunk hivatalos adatait, célkitűzéseit, és terveit.

JÓ PÁSZTOR ALAPÍTVÁNY

Alapító:

Dr. Almási Mihály

Pest Megyei Bíróság,
12. Pk. 60.255/2002/4
Közhasznú alapítvány

A bejegyzés jogerőre emelkedett:
2002. szeptember 1-jén.

Számlaszám:

11742252-20061533 OTP BANK RT.

Postacímünk:

1751 Budapest, Pf. 279

Tel.: 06-30/9787-331,

Fax: 06-1/283-1413

Az alapítvány célja többek között:

„Gyermek- és ifjúságvédelem, gyermekoktatás, nevelés, könyv és egyéb sajtótermékek, kép- és hanghordozók kiadása és forgalmazása, család- és idős lelki és szociális segítő gondozó tevékenység, konferenciák, tanácskozások, hangversenyek szervezése Magyarországon és a határon túl.”

Az alapítvány 2004. májusában kezdte meg a fent jelölt céloknak megfelelő munkáját:

A Bibliának és baptista örökségünknek megfelelő

1. gyermek- és ifjúsági konferenciák, táborok szervezését
2. családgondozó és egyéb lelkipásztor-jellegű, megelőző és terápiás előadások, foglalkozások, szervezését
3. evangélizációk, hitmélyítő alkalmak, zenés áhítatok, hangversenyek, ének- és zenekarok szervezését, menedzselését
4. misszióutak szervezését itthon és külföldön
5. nyugdíjas lelkipásztor-találkozók szervezését
6. könyv, újság, szórólap, hang- és képhordozó eszközök kiadását és forgalmazását
7. idős lelkipásztorok és özvegy lelkipásztorok segítését

PÁSZTOROM: JÉZUS!*

Hogy lettem én a jó Pásztor juha?
– Lezuhantam egy gyilkos szakadékba.
Ott senyedtem sokáig, elalélva,
De rám talált a juhok Pásztora!

Odaszentelte értem életét...

Láttam, hogy véres volt keze és lába,
Szúrós tövis fúródott oldalába,
Homlokán viselt véres gyöngyfüzért.

Nem szólt Ő semmit, csak hozzám hajolt,
És életemet a vállára vette,
S felmutatott egy tündöklő keresztre.
...Elveszett lelkem Megváltója volt.

Nem bántott, dorgált – csupán szeretett.
Hazavitt boldog juhaim körébe.
Békét, nyugalmat találhattam végre.
Azóta élek áldott életet.

Dús legelőknek zöldje vesz körül.
Szabad mindennap friss forrásból innom.
Követem Pásztorom. Csak benne bízom.
Szívem Őbenne hisz, remél, örül!

Gerzsenyi Sándor

* A lelkipásztor költő ezt a verset 2004 májusában lapunk fölkerésére írta. – A szerk. –

K É R É S

A „JÓ PÁSZTOR” első számát minden Kedves Olvasó tekintse ajándéknak. A számlát még nem tudtuk kifizetni. A nyomdától haladékokat kaptunk a következő szám megjelenéséig. (Csak megjegyzem, hogy a nyomdatulajdonos nagyszülei a noszvaji gyülekezet tagjai voltak annak idején, amikor ott voltam lelkipásztor.)

SZÍVESEN FOGADUNK ADOMÁNYOKAT MINDAZOKTÓL, AKIK TÁMOGATNI KÍVÁNJÁK MUNKÁNKAT. JELEN SZÁMUNKHOZ CSEKKEK MELLÉKELTÜNK. HA VALAKI TÁMOGATNI SZERETNÉ MUNKÁNKAT, A CSEKKEN HÚZZA ALÁ, JELÖLJE MEG A JÓ PÁSZTOR ROVATOT. A LEGKISEBB ÖSSZEG IS SEGÍTSÉG. AZ ÉV VÉGÉN MINDEN ADAKOZÓNAK ÖSSZESÍTETT LISTÁT KÜLDÜNK ADÓIGAZOLÁSSAL. ALAPÍTVÁNYUNK KÖZHASZNÚ. AZ ADÓBEVALLÁSNAI IGAZOLÁSUNK FÖLHASZNÁLHATÓ ADÓCSÖKENTÉSRE.

Missziós céljainkat természetesen az adakozás mértékében tudjuk megvalósítani. ÁLLAMI TÁMOGATÁST NEM KÉRTÜNK ÉS NEM KAPTUNK, ALAPÍTVÁNYUNK KIZÁRÓLAG ADOMÁNYOKBÓL GAZDÁLKODIK. Munkatársaink mindent szeretetből, ingyen végeznek, minden anyagi ellenszolgáltatás nélkül.

Csekket kérsre szívesen küldünk.

Bankszámlaszámunk:

11742252-20061533

Postacímünk:

1751 Budapest, Pf. 279

Telefonszámunk:

06-30/97-87-331

Azért imádkozunk, hogy az Úr áldása gazdagítsa mindazokat, akik az Ő ügyére áldoznak.

A NAPSUGÁR GYERMEKMENTŐ ALAPÍTVÁNY MUNKÁJÁRÓL

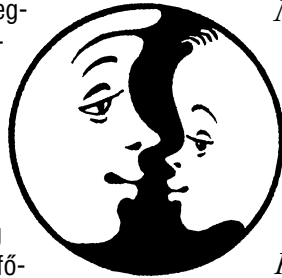
Évek óta terjed a hír: a Napsugár Alapítvány megszünt. Közeli barátaim is gyakran rákérdeznek erre. Nos, ez is olyan „költött” és terjesztett hír, amihez hasonlóval gyakran találkozunk. Hogy mennyire nem szűnt meg az alapítvány, arra nézve csak megemlítem, hogy legutóbb épp május első hetében segítettünk egy újszülöttet örökbefogadó családba. Az otthonunk tényleg nem működik, mert a törvényes működéshez 14 fő-állású dolgozót kellene alkalmaznunk, ami természetesen lehetetlen. Önkénteseink azonban tovább dolgoznak, szer- te az országban.

A JÓ PÁSZTOR-hoz mellékelt csekk fölhasználható a „Napsugár” munkájának a támogatásához is. Akik ezt szeretnék tenni, a csekk jobb oldalán húzzák alá a „Napsugár” szót. Legfőbb misszióink ma is az abortusz-ellenes fölvilágosító munka. 2004. január 29-i körlevelünkéből idézek, amelyben egyéb tevékenységünk is szóba kerül

Kedves Testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

A Napsugár Gyermekmentő Alapítvány 2003 karácsonyán volt 13 esztendő. 1998-ban közhasznú szervezetté nyilvánította a bíróság.

AZ ALAPÍTVÁNY SEGÍTI A NEM KÍVÁNT TERHESSÉG NYOMÁN SZÜLETETT CSECSEMŐK ÖRÖKBEADÁSÁT GYAKORLÓ KERESZTYÉN CSALÁDOKBA, SEGÍTI A RÁSZORULÓ GYER-

MEKEKET GYÓGYSZERREL, TÁPSZERREL, RUHANEMŰVEL ÉS MINDEN SZÜKSÉGES MÓDON.

SEGÍTI A VESZÉLYHELYZETBE KERÜLT GYERMEKEKET.

Ebben az évben is nagy figyelemmel fordultunk a nehéz helyzetben élő gyermekek felé. Rászorulóknak bébiruhát, összegyűjtött gyermekruhát, játékokat stb. ajándékoztunk itthon és a határon túl is. Jelképesen örökbefogadtunk egy kambodzsai kis árvát és közreműködtünk további gyermekek jelképes örökbefogadásában, legutóbb az iráni föld- rengés árvái közül.

Ezúton szeretnénk megköszönni minden adományt. A testvéri támogatás nélkül be kellene szüntetni munkánkat, mivel állami támogatást nem kértünk és nem kapunk. Megőriztük függetlenségünket.

Hittel tekintünk a jövőbe, és reméljük, hogy munkánk „nem hiábavaló az Úrban” - a Testvérek segítségével. Munkatársaink és a „napsugár gyerekek” nevében is köszönjük a segítséget, és kérjük Testvéreink további imádságos támogatását!

*Testvéri köszöntéssel:
 2004. január 29.*

*Dr. Almási Mihály
 kuratóriumi elnök*

Talán a legidősebb magyar baptista

Miksa bácsi 101 esztendő. Nemrégiben meglátogattam. Egyik leánya fogadott kedvesen, de még a kapuban megjegyezte, a papa már bennünket se mindig ismer meg. A szobába a virágzó bokrok közül beszökött a tavaszi napfény. A papa aludt, de egy kis simogatásra azonnal ébredt. Megismert. Szorította a kezemet és mesélni kezdett, mint régen: "Gyerekkoromban mindig kikaptam, ha elszöktem az imaházba. Egy zsidó családból nem volt egyszerű a baptistákhoz járni, de már egész fiatalon elfogadtam az Úr Jézust. Id. Udvarnoki András testvér merített be a Nap utcában. Nagyon szerettem őt is, dr. Somogyi Imre testvért is..." És mondta, mondta.

Imádkoztam, fogtam a kezét. Búcsúzott. Szép itt minden, az ablakból mindig a virágokat látom, de már nagyon szeretnék hazamenni...

-AM-

EINSTEIN – halála előtt egy hónappal – levelet írt nemrégiben elhunyt barátja (Michele Besso) családjának, akivel 50 évvel korábban, Svájcban együtt dolgozott. A nagy fizikus ezt írta elköltözött munkatársáról: „Valamegyest előttem távozott el ebből a különös világból, de ennek nincs jelentősége. Számunkra, hívó fizikusok számára különbséget tenni múlt jelen és jövő között illúzió, ám ez az illúzió makacsul tartja magát.”

NEWTON 1696-ban összecsomagolta iratait a Cambridge-i egyetemre. Amikor az iratok halála után előkerültek, kiderült, hogy a féltett kincsek nem a matematika, a fizika vagy a csillagászat témakörében születtek, hanem teológiai tanulmányok. Newton meg volt győződve arról, hogy a Biblia sokkal több üzenetet tartalmaz – talán kódoltan – mint amit magából a szövegből kiolvashatunk.

GONDOLATOK

A MAGYAR BAPTISTA MISSZIÓRÓL*

BEVEZETÉS

1. Új keresztyén közösségek mindig akkor születtek, amikor az elvilágiasodott régi egyház elhanyagolta a Biblia szerinti életet.

2. A reformáció és minden más életképes megújulási, megszentelődési mozgalom a Biblia újra fölfedezésével kezdődött és a Biblia tanításának a mindennapi életbe történő átültetésével, megélésével folytatódott. Ez volt jellemző az 1800-as évek közepén indult magyar baptista misszióra is.

3. Egyetlen megújulási mozgalom sem volt tökéletes, ideértve a reformációt is. Nemes és nemtelen harcok, szükséges és szükségtelen kompromisszumok kísérték.

4. Minden új közösség, egyház kialakította a saját gyakorlatát, amely a második, harmadik generációtól kezdve már többnyire kötelező tradíciónak számított, és gyakran akadályos lett a hatékony misszióknak. Ezért is kell az egyházat mindig, azaz folyamatosan reformálni.

5. Az, hogy az egyházon belül létrejön-e a reformáció, azon múlik, hogy a régi iránt elkötelezett és az újat kereső személyek, vezetők, csoportok, gyülekezetek képesek-e az Úrra figyelve szót érteni egymással. Akár az egyik, akár a másik csoport – bármi okból – a szükségesnél kevesebb megértést tanúsít a másik iránt, elkerülhetetlen az egyházszakadás. A szakadás szempontjából közömbös, hogy kinek van igaza. Csak megjegyzem, hogy ritka az az eset, amikor bármelyik félnek is a teljes igazság lenne a birtokában.

6. Az európai egyesülés, a globalizáció – és persze a felekezeti és felekezetközi világ-evangélizáció – hazánkban is kiélezte az ellentéteket a tradicionális és a forradalmi változásokat munkáló egyének, csoportok és gyülekezetek között. Közösségünk – mindkét oldal képviselői szerint – bevallottan vagy kevésbé bevallottan, szakadás közeli állapotban van.

7. Szerintem a szakadás elkerülhető és a baptista közösség – lehet, hogy egyedül a magyar evangéliumi közösségek közül – megőrizheti egységét, azonban ehhez néhány határozott és azonnali, spirituális és szervezeti lépésre van szükség. Szerintem ezek a következők:

SZÜKSÉGES VÁLTOZTATÁSOK

1. Meg kell tanulnunk újra virrasztani és imádkozni Jézussal. Ez nem könnyű, a három kiválasztott tanítványnak sem sikerült a Gecsemánében, de elengedhetetlen.

2. Azonnal abba kell hagyni minden nemtelen harcot. Amikor Péter nemesnek vélt okból megsebesítette a főpap szolgáját, Jézus visszaparancsolta a fegyvert, és meggyógyította a sebesültet. Tudjuk, hogy nem test és vér ellen van nekünk jogos tusakodásunk, hanem a bennünket is megosztani igyekvő Sátánnal szemben.

3. Jézus sebeit látva el kell feledni a saját sebeinket, és Őt kell követnünk a Via Dolorosán egészen a Golgotáig, és újra halálba adni ömberünket. E nélkül nincs föltámadás sem egyénileg, sem közösségleg.

4. Valóságos feltámadási öröm nélkül minden missziós vállalkozásunk csak erőlködés. A Sátán célja ma is az, hogy az egymás elleni harcban öröljük fel erőnket, és ezáltal elveszítsük lelki békénket és a Szentlélekben való örömléteket. Aki ezt nem látja, az vak. Aki pedig mégis folytatja a nemtelen harcot, az nem Krisztus tanítványa, hanem tudva vagy tudatlanul a Sátán szolgája.

5. Az ellentétek – legyenek bármilyen jellegűek – harcokkal biztosan nem oldhatók meg, a Szentlélekre, a Bibliára és a közösségre figyelve azonban igen. Istenen kívül senki sincs a teljes igazság birtokában.

6. Az egyház vagy a gyülekezetekben él, vagy halott. Ebből adódóan a gyülekezeti autonómia erősítése igen fontos, mégpedig minden területen, lelki szellemi és anyagi vonatkozásban egyaránt. Független, erős, növekvő, biblikus gyülekezetek alkothatnak csak életképes közösséget, amelynek persze feladata a gyengék istápolása.

7. Kevés kimondani és vallani az egyetlen papság elvét. Újra általános gyakorlattá kell tennünk. Ha a gyülekezetekben csak néhányan dolgoznak, és a többség csak „néző”, soha nem lesz növekedés.

VÉGÜL MÉG NÉHÁNY MEGJEGYZÉS

Egyházunk szervezeti szabályzata átdolgozásra szorul. A gyülekezetek nem megfelelő súllyal vannak képviselve a közgyűléseken. A missziókerületek képviselője sem létszámarányos a Szövetségi Tanácsban.

Régóta szükséges lenne a lelkipásztorok testületi szerveződése éppúgy, mint a gyülekezetvezetők. Rendszeres találkozókra lenne szükség, nyílt, őszinte párbeszédre, melynek során Bibliával a kezünkben, szeretettel és empátiával a szívünkben megvitathatnánk az aktuálisan fölvetődő problémákat és épülnénk egymás hitre, tapasztalata alapján.

Dr. Almási Mihály

* Az itt közölt írást a Baptista Egyház Országos Választó Közgyűlésén 2004. április 17-én olvastam fel Újpesten az utolsó szakasz kivételével, ami már nem fért bele az ott kiszabott időkeretbe (A. M.).

IMÁDSÁG

A KORSZELLEMLÉLEN

Lindolfo Weingärtner után németből

Uram, ebben az okos korban
ne engedd elbutulni néped,
hogy az üres emberi szó
el ne némítsa szent ígéret!

És ebben a jóllakott korban
ne engedd meg, hogy éhenhaljunk.
Táplálj mennyei eledellel,
hogy pusztulásba ne zuhanjunk.

És ebben a jéghideg korban
adj nekünk lángoló szívet,
hogy szereteted melegét áraszsa,
aki e földön a tied.

S Urunk, ebben a fáradt korban
adj új tettekre erőt nekünk,
és légy a mi erőnk Te magad,
ha lankadunk, ha elcsüggedünk!

(Türmezei Erzsébet)

AZ „IGAZI”

„Én vagyok az IGAZI...”
mondja Jézus.

Vannak ugyanis
– voltak mindig, s maradnak is –
hamis próféták,
álszent papok
és hűtlen pásztorok.

Vannak ugyanis
vezetők, akik félrevezetnek,
utak, amelyek nem visznek sehova
és igazságok, melyekről kiderül,
hogy szemenszedett gazságok.

Vannak ugyanis
ajtók – s mögöttük mély szakadék tátong;
kezdetek – és soha sincs folytatás;
kenyerek – s bennük a halál mérge lapít;
szólótőkék – s rajtuk nincs egyéb virágnál.

Van ugyanis
Alfa, amelytől a mondat
soha nem jut el a záró Ómegáig.
Élet, amelyből nem fakadhat élet,
mert soha meg nem ízlelte
a meghalás üdvösséges kegyelmét.
Lámpa, amelynek fénye
felvillan élesen,
hogy aztán annál sötétebb legyen
a feketeség mindenfelé.

Jöjj hát közénk, te áldott IGAZI!
Alakítsd át hamis énünket,

hogy az „enyém”-et mielőbb
felválthassa a „mindenkié”!

Add, hogy a mives szavak helyét
elfoglalják az egyszerű
cselekedetek.

A nyavalygó érzélgősség helyére
áradjon valódi szeretet.

A sárral s mésszel falnak álcázott
palánk helyén hadd álljon kőfal,
mely oltalom és bizonyosság.

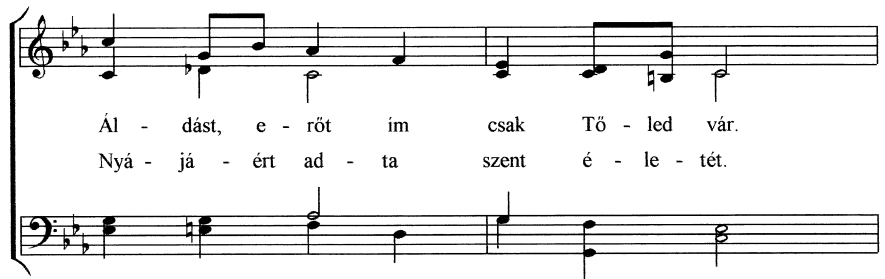
Igazi Jézus,
hozzám is jöjj közel,
lépj be az ajtómon,
hadd legyek én is
igazi gyermeked,
valódi keresztyén követed,
ki minden kétség nélkül
égi üdvösségednek is részese lehet!

(Gerzsényi Sándor)

Jó Pásztor, Jézus

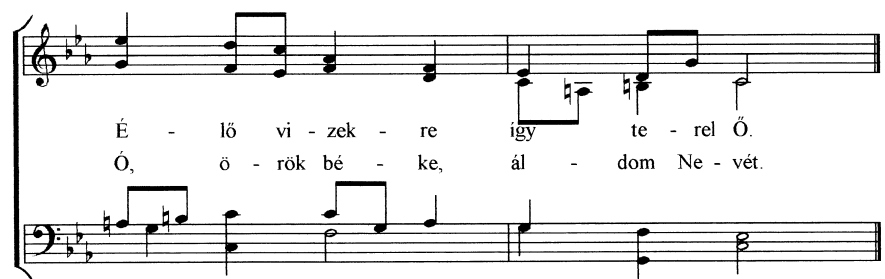
1. Jó Pász - tor, Jé - zus, Rád vár a nyáj,
2. Jó Pász - tor, Jé - zus, Hú - sé - ge véd,

Ál - dást, e - rőt im csak Tö - led vár.
Nyá - já - ért ad - ta szent é - le - tét.

Jó le - ge - lő - re, ki - es me - zők - re,
Rám hul - lott vé - re, szí - vem se - bé - re,

É - lő vi - zek - re így te - rel Ó.
Ó, ö - rök bé - ke, ál - dom Ne - vét.

Gyermekek öröme, Bp. 1955

Kiadja:
JÓ PÁSZTOR
KÖZHASZNÚ ALAPÍTVÁNY
Felelős szerkesztő és kiadó:
Dr. Almási Mihály
PMB 12. Pk. 60.255/2002/4
Számlasszám:
11742252-20061533 OTP Bank Rt.
Tel.: 06-30/9787-331,
Fax: 06-1/283-1413
Levelezési cím: 1751 Budapest, Pf. 279
www.jopasztor.baptist.hu

Tördelés: rePROCOLOR Kft.
Nyomás: Mátyus Bt.

KÖNYVAJÁNLÓ

A JÓ PÁSZTOR ALAPÍTVÁNY első kiadványa, dr. Almási Mihály: Népszerű teológia röviden c. könyve, amely kilenc főfejezetben több mint száz fontos teológiai kérdést magyaráz a Biblia és a baptista hitelvek alapján.

Ára: 1290 Ft

Megrendelhető a mellékelt csekken, ahol az „egyéb” rovatba kérjük beírni: „könyv”.

A megrendeléseket postafordultával teljesítjük.

JÓ PÁSZTOR ALAPÍTVÁNY
1751 Budapest, Pf. 279
www.jopasztor.baptist.hu

Kedves Olvasónk!

A JÓ PÁSZTOR első száma természetesen nem tudta bemutatni mindazt, amit közösségünk építése érdekében tenni szeretnénk, de talán arra elegendő, hogy némi betekintést adjon. Ha részben vagy egészében egyet tud érteni céljainkkal, kérjük, küldje vissza ezt a lapot, miután megjelölte válaszát a fölött kérdésekre. Kérjük, hogy javaslatait írja le az üresen hagyott hátoldalon, vagy külön levélben. A kérdéseket tartalmazó részt vágja le, és zárt borítékban mielőbb küldje el a fenti címre, hogy észrevételeit, javaslatait már a következő szám szerkesztésénél figyelembe vehessük!

Fáradozását köszönjük. Életére és szolgálatára Isten áldását kívánva küldjük üdvözetünket.

Testvéri szeretettel:

A JÓ PÁSZTOR ALAPÍTVÁNY KURATÓRIUMA

1. JÓNAK LÁTJA-e, hogy a továbbiakban is megjelenjék a Jó Pásztor?

Igen Nem

2. Fontosnak érzi-e a teljes körű tájékozódást közösségünk ügyei felől?

Igen Nem

3. Szívesen veszi-e, ha lapunkban közöljük olvasóink véleményét?

Igen Nem

4. Szeretné-e adományával alkalmyszerűen támogatni munkánkat?

Igen Nem

5. Kívánja-e adományával rendszeresen támogatni munkánkat?

Igen Nem

6. Küldjünk-e csekket, ha igen, hányat? (szám:)

Igen Nem

7. Részt kíván-e venni a Jó PÁSZTOR BARÁTI KÖR Konferenciáján
(Pesterzsébet, 2004. június 19.)

Igen Nem

8. Számíthatunk-e arra, hogy segít lapunk terjesztésében?

Igen Nem

9. Számíthatunk-e arra, hogy konferenciáinkon segít a szervezésben?

Igen Nem

A feladó neve:

Címe:

Telefonszáma:

E-mail címe: